

Staročeské
pověsti

Písně a chorály rorátní.

Před každou mší sv. v adventě.

Ejhle, Hospodin přijde.

Nápěv antifony při „Eccle Dominus“ podle antifonáře arcibiskupa Arnošta z Pardubic z roku 1364, rukopisu knihovny metropolitní kapitoly pražské, sign. P/6.

(Ant.) Ejhle, Hospodin při - jde a vši-chni sva-tí je-ho s ním; a bu-de v den o-nen světlo vel - ké, al-le-lu - ja.

(Ant.) Ejhle, Hospodin při - jde a vši-chni sva-tí je-ho s ním; a bu-de v den o-nen světlo vel - ké, al-le-lu - ja.

(Ant.) Ejhle, Ho-spodin při - jde a vši-chni sva-tí je-ho s ním; a bu-de v den o-nen světlo vel - ké, al-le-lu - ja.

(Třikrát, vždy výše.)

1. Rosu dejte, nebesa,
2. Otevři se,
3. Nebesa vypravují slávu
4. Sláva Otci i
5. Jakož byla na počátku, budiž nyní i

shů - ry
ze - mé,
Bo - ží
Sy - nu
vždy - eky

a spravedlivého dštěte
a vydej
a obloha zvěstuje díla
i
až na věky

o - bla - ko - vé.
Spa - si - te - le.
ru - kou je - ho.
Du - chu sva - té - mu.
vě - kův. A - men.

Po mši sv. v adventě střídavě s písní: „Děkujeme, ó Bože náš.“

Zdráva buď, Panno Maria.

Mladší zápis (nápěv s basem) z královéhradeckých rorátů nedělních, rkp. sign. B 12, list 102b, z roku 1585-1604.

1. Zdráva buď, Pan-no Ma-ri-a, ó krá-lo-vno, Pan-na jsi pře-u-šlech-ti-lá, ó krá-lo-vno, Ma-ri-a!

2. Pohlédni s výšin nebeských,
ó královno,
k pokorné prosbě dítek svých,
ó královno, Maria!

3. Ať, ty jsi matka milosti,
ó královno,
život a pramen sladkosti,
ó královno, Maria!

4. Po Bohu naše naděje,
ó královno,
přímhuva tvá nám prospěje,
ó královno, Maria!

5. Voláme k tobě v soužení,
ó královno,
synové Evy ztrápení,
ó královno, Maria!

6. Vzdýcháme k tobě toužebně,
ó královno,
želíce hříchu zkroušeně,
ó královno, Maria!

7. V údolí tomto slzavém,
ó královno,
ochranu máme v srdci tvém,
ó královno, Maria!

8. Za děti své se přimlouváš,
ó královno,
v mateřské lásce k nám se znáš,
ó královno, Maria!

9. Ukaž nám Syna milého,
ó královno,
Ježíše, Pána našeho,
ó královno, Maria!

10. Přesvatá Boží Rodičko,
ó královno,
oroduj za nás, Matičko,
ó královno, Maria!

11. Abychom s Boží milostí,
ó královno,
blažené došli věčnosti,
ó královno, Maria!

12. S námi buď v tomto soužení
ó královno,
v hodině přispěj poslední,
ó královno, Maria!

13. S námi buď v tomto soužení
ó královno,
v hodině přispěj poslední,
ó královno, Maria!

Děkujemeť, ó Bože náš.

„Děkujemeť, ó Bože náš“ při druhé próze na pátek z rorátní knihy v Dašicích z r. 1612, list 163a. Celá píseň i s veršem prvním „Minula noční hodina“ jako „ranni“ v kancionále Karlsruhové z r. 1620, str. 7. Počátek nápěvu jako tonus peregrinus při „In exitu Israel!“ Nápěv upraven na způsob žalmového vzorce.

1. Dě - ku - je - meť, ó Bo - že náš, že jsi zlá - sky oť - cov - ské té - to no - ci

na - še byl stráž a že mo - ci nad ná - mi ne - pro - ve - dl ne - pří - tel náš.

2. Tebeť my, Otče, prosíme,
říd nás svatým Duchem svým,
před tebou ať nehřešíme,
ale tento celý den
tebe, Pána svého, ctíme.

3. Zážen od nás ducha zlého,
vzdal též od nás člověka
Istivého a nepravého,
s nebe k naší ochraně
anděla nám sešli svého!

4. Poněvadž pak v potu tváři
chléb svůj jísti budeme,
Bože, dobrý hospodáři,
práci naší požehnej,
ať se nám všem dobře daří!

5. Na tvou lásku spoléháme,
poroučíme tobě vše,
co z tvé štědré ruky máme,
dejž, ať doby večerní
ve zdraví též dočekáme!

Roráty v neděli.

Introit.- Mnozí spravedliví proroci.

Nápěv podle chorálního introitu „Rorate caeli“ Slova podle rorátní knihy na Strahově, sign. D F IV 3, a podle k. Šamotulského. *Tonus I.*

Arť. Mno - zí spra - ve - dli - ví pro - ro - ci a krá - li Spa - si - te - le vi - dě - ti žá - da - li. — Moj - zíš, Sa - mu - el s Da - vi - dem,

I - sa - i - áš s Je - re - mi - á - šem spo - lu hla - sy tou - žeb - ný - mi vo - la - li: U - kaž tvář svou nej - draž - ší, pro - lom ne - be - sa,

sstup do - lů, Me - si - á - ši! Ž. Ne - be - sa vy - pra - vu - jí čest a slá - vu Bo - ží — vši - chni mě - šťa - né ne - be - ští

Bo - hu pil - ně slou - ží, — k té - muž nás i ne - roz - u - mné stvo - ře - ní vy - bí - zí. Slá - va Ot - ci i Sy - nu i Du - chu

sva - té - mu, ja - kož by - la na po - chá - tku, bu - diž my - ní i vždy - cky, až na vě - ky vě - kův A - men.

Kyrie.- Všichni věrní křesťané.

Při kyrie rorátů nedělních: „Všichni věrní křesťané“; nápěv ve Franusově kancionále z r. 1505, list 260a, při „Singuli catholici“.
Slova J. Tábořského, též v „Kancionále českém“ strany podobojí z r. 1559. 7. I.

1. Všichni věrní křesťané, díky Bohu vzdějme, chvály písně radostné společně mu pějme!

2. Ve dne, v noci v modlitbách
prosíme Pána svého,
aby nás svou pomocí
chránil všeho zlého.

3. Matku jeho Marii
všichni v uctě máme,
a co Pán jí zvěstoval,
sobě rozjímejme!

Graduale.- Bůh což věčný uložil.

Při próze rorátů nedělních: „Bůh věčný, což uložil“; nápěv při „Gaudeamus pariter“ ve Franusově kancionále z r. 1505, list 292b.

1. Bůh což věčný uložil ve své radě tajné,
(včase to zjevuje Paně pože hnané.) Po slav svého aněla,

zvěst jí snebe dává: Ztebe světa národům spása vzejde práva.

2. Pán, hle, Synu tvému dá vládu světa slavnou,
stolec krále Davida, říši jeho dávnou.
V domě Otce Jakuba králem bude mocným,
věčně bude kralovat synům israelským.

Při próze rorátů nedělních: „Poslán jest od Boha anděl“; nápěv při písni: „Dum iubar astris“ ve Fran:isově kancionále z roku 1605, list 248a. Slova též v k. Samotulském A XIV.

1. Po-slán jest od Bo-ha an-děl, v mo-oi jenž ro-vné-ho ne-měl, Ga-bri-el jmé-no jest je-ho. „Sí-la“ je zván Bo-ha své-ho.

2. Radostně z ráje spěl brány
v příbytek Marie Panny,
nebesa písněmi zněla,
chválu a dík Bohu pěla.

3. Ejhle, jak denice krásná
zářila tvář jeho jasná,
Marii uctivé zdravil,
předivné zvěsti jí pravil:

4. Zdráva buď, ó Panno slavná,
splněna touha je davná,
Spasitel, král všeho nebe,
za matku dnes zvolil tebe.

Kredo.- Věře v Boha jednoho.*)

„Otce všemohúcího.“ Rorátní kniha, dopsaná r. 1595, v knihovně na Strahově v Praze, sign. D F IV 3, list 119a. Táž „nota zvláštní, velmi snadná“ při různých písních rorátních. *Z. I.*

1. Věř-me v Bo-ha je-dno-ho, Ot-ce ne-bes Pá-na na - še -ho, jenž stvo-řil mocným slo-vem svým ze-mi, ne-be stvo-rstvem ve-še-rým.

2. V Syna jeho jednoho,
Jezu Krista, Pána našeho,
jenž skrze svoje vtělení
lidstvu všemu získal spasení.

3. V Ducha lásky jednoho,
dárcce světla, Pána našeho,
jenž mluvil ústy proroků,
Otci, Synu roven od věků.

Obětování.- Panno blahoslavená.

Při kyrie rorátů nedělních: „Blahoslavená Panno“, nápěv z 15. stol. podle: „Elško milá, srděčná.“ *T. II.*

Pan-no bla-ho-sla-ve-ná, hle, an-děl ne-se zvěst, mi-lost Pá-na ve-li-ká že-to-bě-dá-na-ješt.
Po-čneš vča-se slí-be-ném, jak-to-bě-pra-vil Pán, Sy-na Bo-ha-na-še-ho, jenž kspá-se-li-du-dán.

Zpívá se při ranní mši sv., která jest obětována za věřící.

Sanktus.- Všemohoucí, žádoucí Bože.

Sanktus, původně latinské a chorální, dvouhlasně a mensurálně z rorátů nedělních podle rorátíku z Nového Hradce Králové z r. 1581, list 47a. Mensura přízřůsobena. *T. I.*

Vše - mo - hou - cí, žá - dou - cí Bo - že, Ot - če sva - tý, Sy - nu Bo - ží je - di - ný. Je - ží - ši

Kri - ste, vždy - cky sva - tý, za - rmou - ce - ných U - tě - ši - te - li, ve - le - bný, sla - vný Du - še sva - tý!

Pán jsi pá - nů, Ho - spo - din ne - be - ských zá - stu - pň, pl - na jsou ne - be i ze - mě slá - vy tvé pře - ve - le - bné.

Po pozdvihování.- Požehnaný, velebný.

Pokračování předchozího sanktus. Mensura přizpůsobena. T. I.

Po - že - hna - ný, ve - leb - ný, Bo - že náš vtě - le - ný, z Pan - ny či - sté na - ro - ze - ný,

od Ot - ce k spá - se svě - tu da - ný! V ne - bes slá - vě, Pa - ne náš, s Ot - cem svým by - tu - ješ

a zde s ná - mi na ol - tá - ři pře - bý - vaš, Kri - ste po - že - hna - ný!

Agnus.- Anděl k Panně poslán jest.

Při próze roztátů nedělních: „Anděl k Panně Marii“; nápěv z 15. stol. při písni „Angelus ad virginem“ z latinského kancionálu Jístebnického v musejní knihovně pražské, sign. XII F 14, list 208b. Původně v tonině mixolydické v musejním rpke z r. 1473, sign. XII A 1, list 216b. Slova též v „Pisničkách křesťanských“ tišt. v Liliči r. 1530.

1. An - děl k Pa - ně po - slán jest, — u - cí - vě ji zdra - ví, vtě - le - ní jí

zvě - stu - je — Pá - na věč - né slá - vy. An - dě - lo - va po - sel - ství —

hlas jak Pan - na sly - ší, o — těch vě - cech po - di - vných u - va - zu - je v du - ši.

2. Vstoupí v tebe svatý Duch,
 děj jí anděl s nebe,
 Pán svou mocí zastání,
 Panno čistá, tebe.
 Požehnaná nad všechny,
 máš se matkou státi,
 Synu tvému království
 Bůh chce věčné dáti.

3. Protož, Kriste, Pane náš,
 Synu Boží pravý,
 spáso světa jediná,
 dárcе věčné slávy,
 uslyš hlasy věrných svých,
 zbav nás všeho zlého,
 uveď duši kající
 v říši Otce svého!

Přijímání.- Ty jsi, Kriste, Boží Syn.

Při aleluja rorotů nedělních: „Pane Ježíši Kriste.“ Slova br. Jana Augusty z kancionálu bratrského „Pisně duchovní evangelistské“ z r. 1581, str. 532.

1. Ty jsi, Kri - ste Bo - ží Syn, se - stou - pil jsi v ze - mě klín, te - be, dár - ce mi - lo - sti, s Ot - cem, Du - chem vše - chno cíí.

2. Zem i nebe tvůj je stan,
Slovo věčné ty jsi zván,
propast moře, světlo hvězd,
všechno tvoje dílo jest.

3. K věrným svým se přiznáváš
my jsme tvoji, ty jsi náš,
ve způsobech tajemných
uprostřed dlíš synů svých.

4. Budíž nám i nakloněn
v posledního soudu den,
v sídla přijmi blažená,
před lidmi kdo tebe zná!

5. Jezu Kriste tajemný,
Králi náš a Bože ctný,
veď nás v říši nebeskou,
dej nám zřítí slávu svou!

Závěr.- Z milosti tak hojně.

Při próze rorotů nedělních; nápěv při „Ave, hierarchia“ ze 14. stol.

1. Z mi - lo - sti tak hoj - né, ště - dře u - ká - za - né, li - dem dar - mo da - né,

Je - zu Kri - ste, Pa - ne, te - be vše - chno chvá - lí, ne - bes věč - ný krá - lí!

2. O náš Pane milý,
ty jsi dárcem síly,
v zarmutku a kříži
pomoc tvá se blíží,
útočiště jisté
tys, ó Jezu Kriste!

3. Pro vtělení svoje
otevř lásky zdroje,
spravuj naše činy,
odpušť nám všem viny,
z bouřných světa virů
veď nás v přístav míru!

4. Vyslyš naše hlasy,
Bože věčné spásy,
dej, ať v lásce stálé,
žijem ke tvé chvále,
tebe v úctě máme,
zákonů tvých dbáme!

5. V poslední pak chvíli,
až se den náš schýlí,
a my před tvým soudem,
státí, Kriste, budem,
milost rač nám dáti,
slávy věčné přátí!

Roráty v pondělí.

Introit. Choral.

Ant. Pro-lom, Pa-ne, ne-be-sa a se-stup na ze-mi vží-vot pře-čí-sté Ma-ri-e Pan-ny! —

Ot-co-vé sva-tí zno-ci tem-not bez pře-stá-ní tak vo-la-li. I my ži-vi na ze-

mi zde vo-lej-me: V srd-ce na-še se-stou-píž svou mi-lo-stí, v nás pře-bý-va-ti ra-číž!

Ž. Ro-sa mi-lo-sti Bo-ží rač sstou-pi-ti s ne-be a nás, zem-ský lid,

k to - mu pří - hod - né u - čí - ni - tí, — at' mů - žem bo - žská do - bro - di - ní vdě - čně přij - mou - ti.

Slá - va Ot - ci i Sy - mu i Du - chu sva - té - mu, — ja - kož by - la na po -

čá - tku, bu - diž ny - ní i vždy - cky, — až na vě - ky vě - kův. A - men.

Kyrie.- Vládce světa, Bože náš.

Při próze rorátů na pondělí: „Všichni tvoji volení“; jako „Ve jméno nejvyššího“; též ve čtvrtek při: „Radostná to zpívání“: *T. I.*

1. Vlád - ce svě - ta, Bo - že náš, jenž - to vne - bi sí - dlo máš, v to - bě na - ši ot - co - vé do - šli bla - ha, spá - sy své.
2. Vy - slyš pro - sby dě - tí svých, od - pusť li - du své - mu hří - ch, dej nám srd - ce hor - li - vé, bychom ži - li k slá - vě tvé!

Graduale.- Ó Duše přsvatý.

Při kyrie rorátů na pondělí: „Utěšiteli slavný, Duše svatý“ Jako „Čížičku ptáčku, zeleného peří“
Nápěv podle „Ave genitrix“ ze Sedlčanského k., list 121a.

1. Ó Du - še pře - sva - tý, vše ti vzdá - vej čest, zem, tem - no pro - pa - sí, ne - be, svě - tlo

hvězd; — tys vlás - ce ta - jem - né lidst - vu vše - mu zvě - sto - val čas spá - sy bla - že - né.

2. Od tebe prorokům s nebe slib je dán:
Aj, přijde Mesiáš, světa všeho Pán;
den svítne v noci stín,
syny svoje uvede
zas v lásky Boží klín.

3. Utěcho blažená, sestup s nebe k nám,
tu v srdci pokorném zbuduj sobě chrám!
Ved' duše k sobě výš,
světlem pravdy ukazuj
všem cestu v nebes říši!

Evangelium.- Anděl Páně na svět přišel.

Při kyrie na pondělí: „Gabriel je poslán k Panně“ Nota zvláštní, též při „Jezu mater deica“ ve Franusově k. z r. 1505, list 254b.

1. An - děl Pá - ně na svět při - šel s ne - bes věč - né slá - vy do mé - sta Na - za - re - ta, Pan - nu tak - to zdra - ví.

2. Zdráva buďž nade všechny, Panno Bohu milá,
dobrota Nejvyššího tebe vyvolila.

3. Z Ducha počat nebes divem, Boží Syn se vtělí,
na věky panenství tvé svět ctít bude celý.

Obětování.- Věčný, velký Bože náš.

Při próze rorátů pondělních v rorátíku z Nového Hradce Kralové z r. 1581: „Bože náš, jenž's před věky“; nápěv též při „Singuli catholici“ ve Franusově kancionále z r. 1505, list 260a. Slova též v k. Samotulském k jiné melodii. *T. I.*

1. Vě - ný, vel - ký Bo - že náš, Pa - ne Je - zu Kri - ste, na vě - ky jenž pře - bý - váš, v slá - vě Ot - ce ji - sté.

2. Sestoupil jsi s nebe k nám
z lásky Otce svého,
abys hledal spásy sám
lidu zbloudilého.

3. Dej nám v tomto životě
v pravdě tvé vždy státi,
srdce chovat v čistotě,
hříchů všech se báti!

4. Nedopust' nám trpěti
věčné smrti strasti,
s tebou kaž nám bydleti
v nebešťanů vlasti!

Sanktus.- Svatý, věčně svatý Bůh.

Při kyrie rorátů pondělních: „Ušlých naše zpívání.“ Rytmus třídobý změněn ve dvoudobý. *T. I.*

1. Sva - tý, věč - ně sva - tý Bůh, chvá - lu je - mu vzděj - me, O - tec, Syn i sva - tý Duch,
2. Kri - sté, Pa - ne nej - výš - ší, to - bě pí - seň slá - vy, Spa - si - te - li nej - draž - sí,

jenž v ne - bi by - tu - je, svě - tu vše - mu kra - lu - je, sva - tý je - mu pěj - me:
zní v kra - ji po - zem - ském, ve sbo - ru i an - děl - ském všech - no te - be zdra - ví.

Po pozdvihování.- Ó, co vedlo tebe.

Z kyrie rorátů na pondělí: „O co těbou hnulo“ Jako „Zdráv buď, Jezu Kriste“ Nápěv z 15. stol. při „Ave, gloriosa virgo“ ve Franusově k. z 1505, list 242b, při „Ave dei melos“ tamtéž, list 290b, při „Ave mitissima“ v Sedličanském k., list 114b, při „Vítej Jezu Kriste“ br. Jana Augusty v k. Samotulském A XVII. T. I.

1. Ó, co ve - dlo te - be, že jsi tak se sní - žil, |
 při - šel na svět sne - be, hříš - ným li - dem slou - žil? |
 Mi - lost tvo - je vlíd - ná, kte - rá

po - mo - ci zná, ve - dla te - be na zem, spá - su při - ne - sla všem. Je - ží - ši Kri - ste!

2. Ty jsi lidstvo hříšné věčné smrti zbavil,
 v lase přenesmírné hříchy světa shladil.
 Tělo a krev pravou v pamět dal jsi nám svou,
 s námi býti žádáš, chlebe nebeský náš,
 Ježíši Kriste!

Agnus.- V této době svaté.

Při aleluja rorátů na pondělí: „Tito jsou dnové“ Jako „O králi Matyášovi“ Nápěv podobný v 15. stol. při „Vale imperatrix“, podle níž upraven rytmus. T. III.

1. V té - to do - bě sva - té tře - ba bůi - ti nám, v níž - to spá - sa vze - šla

svě - ta kon - či - nám, neb Syn Bo - ží při - šel sne - be kli - dem sám.

2. Ježíš Kristus, z rodu Davidova král,
přijde zas, by k soudu všechny lidi zval,
šťasten bude, kdo vždy v pravdě jeho stál.

3. Synu Panny čisté, Spasiteli náš,
kež i v soudu den nam milost svoji dáš,
ty jsi naše spása, světa Mesiáš!

Přijímání.- Kriste Ježíši.

V próze rorátů na pondělí chorální notou: „Ó Jezu Kriste, Synu Panny čisté.“ „Aula regia.“ Latíně složil Mikuláš, biskup tábořský, přeložil br. Adam Šturm. Slova upravena podle k. Šamotulského R VIII. T. II.

1. Kri - ste Je - ží - ši, ty spá - so nej - vyš - ší, shle - dni na nás svou sva - tou mi - lo - sti, za - hří - vej nás,

a - by tvé sla - vné jmé - no, v nás i v eír - kvi by - lo ctě - no, chvá - le - no a ve - le - be - no!

2. Již od věčnosti
tys u velebnosti
roven Otci,
s ním jeden v podstatě
Bůh, i v moci.
Od počátku bylo vše
učiněno skrze tebe,
slunce, hvězdy, zem i nebe.

3. Život pověčný,
sám v sobě bezpečný,
chováš vždycky;
jen tebou obrozen
život lidský.
Smrti zlé se nebojí,
kdo v tvé víře pevně stojí,
se světa jde ku pokoju.

4. Tvého příchodu
po světa obvodu
všecko čeká,
jen duch temna tebe
vždy se leká.
Požehnej nám, žádáme,
co tvým jménem počínáme,
dej, ať svatě dokonáme!

5. Opatruj nás sám,
vždyť Otcem sluješ nám,
na své děti
rač milostivě dnes
pohleďti!
Osvobod' nás od zlého
a též syna kajicného
přived' do království svého!

Závěr.- Divná milost stala se.

Při kyrie rorátů pondělních: „Divná se milost stala.“ Nápěv z pol.15. stol. při: „Olim te virentibus“ ve Vyšehradském rkpe asi z r.1450, list 32a. Slova J. Tábořského, též v Kancionále českém, tišt. r 1559 v Olomouci. *Z. I.*

1. Di-vná mi - lost sta - la se, ple - sej zem - ská ří - še, při - šel svě - ta Spa - si - tel s ne - bes ja - sné vý - še.

2. Mnoho strasti vytrpěl
z vůle Otce svého,
aby lidstvo vykoupil
ode všeho zlého.

3. Jezu Kriste, žehnej nám,
chcem ti věrni býti,
uděl, bychom na věky
tebe mohli ctíti!

Roráty v úterý.

Introit. Choral.

Ant. Vtě - le - ní Kri - sta Je - zí - še, Sy - na Bo - ží - ho, pa - ma - tuj ka - ždá du - še věr - ná.

a po - chval je - ho, Pá - na své - ho, na tě vel - mi la - ska - vé - ho, kte - rýž pro - to

rá - čil sne - be při - jí - ti, a - by po - jal tě k so - bě, kdež kra - lu - je v své ne - bes - ké slá - vě.

Musical notation for the first system, featuring a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line is in a higher register, while the piano accompaniment is in a lower register. The music is written in a key with one flat (B-flat) and a common time signature.

Ž. Chválu Bo - ží vy - pra - vuj - te ne - bi an - dě - lo - vé, též dí - ky Bo - hu vzdávej - te vy, sva - tých za - stu - po - vé, —

Musical notation for the second system, featuring a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line continues the melody from the first system, and the piano accompaniment provides harmonic support.

ple - sej - te Stvo - ři - te - li své - mu vši - chní ná - ro - do - vé! Slá - va Ot - ci i Sy - nu i Du - chu sva - té - mu,

Musical notation for the third system, featuring a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line continues the melody, and the piano accompaniment provides harmonic support.

ja - kož by - la na po - čá - tku, bu - diž ny - mí i vždy - eky, až na vě - ky vě - kův. A - men.

Musical notation for the fourth system, featuring a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line concludes the piece, and the piano accompaniment provides harmonic support.

Kyrie.- Vyslyš naše modlitby.

Při kyrie rorátů úterních: „Ušlyš modlitbu naši“ Jako „Ó bychom rozjímali“ Nápěv z pol. 15. stol. při: „Olim te virentibus“ ve Vyšehradském rkpe asi z r. 1450, list 32a. *T. I.*

1. Vyslyš na - še mo - dlit - by, Bo - že věč - né spá - sy, at' se to - bě za - lí - bí pro - seb na - ších hla - sy!

2. Kriste, Pane nejvyšší, lásky věčné zdroji,
pomoc tvá žal utíší, rany duše zhojí.

3. Naplň duši láskou svou, sešli pomoc s nebe,
bychom s myslí nábožnou chválili vždy tebe!

Graduale.- Duše milý, přesvatý.

Při kyrie rorátů na úterý: „O milý Duše svatý.“ Jako „Otče náš, milý Pane“ ze 16. stol. a „Intuemur enixam virgunculam“ v graduálu musejní knihovny pražské z r. 1512, sign. XIII A 2, list 161a. *T. I.*

Du - še mi - lý, pře - sva - tý, rač da - rů svých nám prá - ti,
po - klad ne - bes bo - ha - ty svým věr - ným k spá - se

da - ti! U - děl da - rů mou - dro - stí,

ra - dy, sí - ly, zbož - no - stí, by - chom s mys - lí o - choť - nou tvou vů - li cti - li sva - tou.

Evangelium.- Jazyk lidský Boha chval.

Při kyrie rorátů na úterý: „Jazyk lidský nemůže vypraviti toho.“ Tež při „Ave virgo nobilis“ ve Franusově k. z r. 1505, list 264a, při chorálním i mensurálním sanktus a patrem v 15. stol. Slova br. Jana Augusty, též v k. Šamotulském B I. 7. I.

1. Ja - zyk lid - ský Bo - ha chval, vděč - ně vzpo - meň to - ho, jak On nám Sy - na své - ho sne - be dal,
2. Ži - vot za nás vo - bět dal z vůle Ot - ce své - ho, shla - dil hřích svě - ta vše - ho, ve - sel v říš

Je - zu Kri - sta ctné - ho, a - by skr - ze kříž ob - myl vi - nu, ve - dl nás k Ot - ci zno - ci stí - nů.
rá - je ne - be - ské - ho; při - jde sou - dít nás snp - bes slá - vy, vlád - ce nás, Bůh a člo - věk pra - vy.

Obětování.- Ó Duše svatý, Pane náš.

Při kyrie rorátů úterřích: „Rač nám své požehnání dáti.“ Jako v rorátní písni v neděli při kyrie „Radujme se všichni nyní,“ v jejíž poslední sloce jest akrostich (Jan) „Táborský:“ též při písni „Iam venit aetas“ z 15. stol. 7. II.

1. 0 Du - še sva - tý, Pa - ne náš, jenž sla - bost na - ši do - bre znáš, rač šň - ry se - slat da - ry své, kde v slá - vě

ne - bes zá - ři - vé, s Ot - cem, Sy - nem by - tu - ješ, a tvor - stvu vše - mu kra - lu - ješ, ó Pa - ne Bo - že náš!

2. Ó Duše svatý, skloň s k nám
a činy naše spravuj sam,
uč duši cestu spásy znát
a v pravdě Páně věrně stát!
Přispěj nám svou pomocí,
ať spásy dojdem žádoucí,
ó božský vůdce náš!
3. Když světem vládně zmatku vír,
zas pravda tvá mu navrátí mír,
a duši bludem zmatené
dar viry sešli blaženě,
rozum světlem osvécuj
a zbožnost v srdci rozněcuj,
ó učitelí náš!
4. Jas lásky tvé tak vznešené
dej sílu duši zemdlené
a v žalu těš a posiluj,
a v boji světa s námi stůj,
radý uděl v úzkostech,
buď lékem srdci v strastech všech,
ó těšitelí náš!
5. Ó Pane, v chvíli poslední
ty s nebe mírně pohledni
a z temnot bídy pozemské
veď duši v kraje nebeské,
tam, kde v slávě Otec, Syn,
vždy s tebou jeden Hospodín,
jest Pán a soudce náš!

Sanktus.- Jezu náš, mocný světa králi.

Při kyrie rotatů úterních: „Ježíši, nejmocnější králi.“ Jako „Svatý Lukáš o tom píše.“ Těž při písni „Cuncti nunc assurgentes“ z 1. pol. 15. stol. s nápěvem ve Franusově k. z r. 1505, list 248a. *Z. I.*

1. Je - zu náš, moc - ný svě - ta krá - li, slá - va tvá z ní svě - ta dá - lí, to - bě vše - chno
2. Se - stup k nám v té - to sva - té chví - li, srd - ci dej dar ne - bes sí - ly, by - chom te - be

pro - zpě - vu - je, jmé - no tvo - je zve - le - bu - je, Bo - že náš, pl - ný cti a chvá - ly!
vrou - cné cti - li, sne - be - šťa - ny ve - le - bi - li, Je - zu náš, Spa - si - te - li mi - lý!

Po pozdvihování.- Pán nebeský, král andělský.

„Pán nebeský: Při próze rotatů úterních zviáštní nota Jana Táborského. Slova tištna jsou v k. Mířinského z r. 1522 o 13 slokách.

1. Pán ne - be - ský, král an - děl - ský svět spasit žá - dal
z mi - lo - stí své do - bro - ti - vě svý - so - stí nám dal vtě - le - né - ho Sy - na, an - děl - ské - ho Pá - na; bu - diž je - mu chvá - la!

2. Po mnoho let čekal ho svět, na zem než přišel,
v příjemny čas prosebný hlas Bůh v nebi slyšel.
Ze tu velkou milost,
všeho světa radost,
budiž jemu chvála!

Agnus.- Z hvězdy vyšlo slunce.

Při aleluja rorátů úterních: „Z hvězdy vyšlo slunce.“ Jako „Jižt' mi pan Zdeněk z Konopiště jede.“ Nápěv při „Auroram lucis“ v rkpe musejní knihovny pražské, sign. XIII A 2 z r. 1512, list. 148a. Česká píseň samostatně o 14 slokách v rkpe univ. knihovny pražské, sign. XVII B 7, list 39a. T. III.

1. Z hvězdy vyšlo slunce v nebes divné změně, Syn dán čisté dívce, vyvole ně, to bě, Matko Páně svatá!

2. Otec Syna poslal
v zaslíbeném čase,
v služebnost no poddal
k lidu svého spásé,
tebe, Pane Jezu Kriste!

3. Co nám vina vzala,
navrátila Panna,
když nám Syna dala,
Jezu Krista Pána,
v ráji zaslíbená žena.

Přijímání.- Pane, Jezu Kriste milý.

Při kyrie rorátů na úterý z rorátů v Novém Hradci Králové z r. 1581, list. 80b. „Milý Pane náš, Jezu Kriste.“ Jako „Hej, hej, nejezd' Marku, utoneš;“ nebo „Vzdějmež chválu, děkování.“ Tež při „Minula noční hodina.“ T. I.

1. Pa - ne, Je - zu Kri - ste mi - le - ný, z Pan - ny či - sté zro - ze - ný, slyš v ne - bi pro -

sby sy - nů svých, o - tevř lá - sky pra - me - ny a od - pust li - du své - mu hřích!

2. Přijď k nám, Kriste, Bože tajemný,
k spásé naší vtělený,
a naplň srdce láskou svou,
ve svůj stánek vznešený
změň duši naši blaženou!

3. Cesty naše řiď a spravuj sám,
veď nás k nebes výšinám,
kde spolu s Otcem sídlo máš,
zahynouti nedej nám,
ó Jezu Kriste, Pane náš!

Závěr.- V Pánu svém se radujme.

Při kyrie rorátů útermích: „Veseliž se již nyní.“ Jako „Cedit hiems eminus“ z poč. 15. stol. Nota zvláštní, smíchaná, neobyčejná. Píseň celou v Šamotulském k., list 207b upravil br. Lukáš bakalář o přijímaní padlých, po přijaté milosti zase se navracejících k Bohu. *T. I.*

1. V Pá - nu svém se ra - duj - me, Kri - stu vrou - cně dě - kuj - me, slav - me pí - sní ra - dostnou vždy lás - ku je - ho ta - jemnou!
2. Pán se vo - bét li - du dal, hří - chy své - ta vše - ho snal, z lá - sky je - ho pl - no - sti nám hoj - ně ply - ne mi - lo - stí.

Musical score for the first two stanzas. It consists of two systems of staves. The first system has a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The second system has a bass clef and a key signature of one flat. The melody is written in a simple, folk-like style with many eighth and sixteenth notes.

Roráty ve středu.

Introit. Choral.

Ani. Pro - rok e - van - ge - li - cký I - sa - i - áš pro - ro - ko - val i to - ho zá - dal si, řka:—

Musical score for the Introit Choral. It consists of two systems of staves. The first system has a treble clef and a key signature of one flat. The second system has a bass clef and a key signature of one flat. The melody is written in a simple, folk-like style with many eighth and sixteenth notes.

Ro - su vy - dej, ne - be, shů - ry, spra - ve - dl - nost, o - bla - ko - vé de - ště - te! O - tevř svo - je

Musical score for the second part of the Introit Choral. It consists of two systems of staves. The first system has a treble clef and a key signature of one flat. The second system has a bass clef and a key signature of one flat. The melody is written in a simple, folk-like style with many eighth and sixteenth notes.

Slá - va Ot - ci i Sy - nu i Du - chu sva - té - mu, — ja - kož by - la na po - čát - ku,

bu - diž ny - ní i vždy - cky, — až na vě - ky vě - kův. A - men.

Kyrie. — Věrný křesťan Pánu pěj.

V introitu rorátů na čtvrtěk: „Radostná ta zpívání“; též při „Radujme se společně“ v próze na pátek. *T. I.*

1. Věr - ný křesťan Pá - nu pěj, v pís - ni česť a chvá - lu vzdej, v tomto ča - se posvá - t - n - ém ple - sej Bo - hu v srd - ci svém!

2. Ejhle, blízko jest již Pán,
jenž byl Otcem světu dán,
aby nesl lidem všem
spásu v čase slíbeném.

3. Chválen budiž jeden Bůh,
Otec, Syn a spolu Duch,
plesej všechno stvoření,
k nebi zpěv ať díky zní!

Graduale. — Aj, těžkost věčně neblahou.

Při kyrie rorátů na čtvrtěk: „Těžkost věčnu“; nápěv při „Ad honorem et decorem“ v graduálu musejní knihovny pražské, sign. XIII A 2 z r. 1512, list 146b. T. III.

1. Aj, těž - kost věč - ně ne - bla - hou po - tom - kům svým pra - o - tec A - dam způ - so - bil
2. Hle, zrá - je sí - del bla - že - ných o - pu - štěn šel, vý - či - tek bří - mě vsrd - ci svém

1. či - nem svým zlym, slo - vem když lstným od du - cha zlé - ho sve - den byl.
2. bez kon - ce měl; bo - lest a žel ne - sl si zrá - je v bí - dy zem.

Evangelium. — Aj, šťastná byla chvíle.

Při próze rorátů na čtvrtěk: „Šťastná to byla chvíle“; též při „Depromemus laudes deo creatori“ v rkpě univ. knih. v Praze, sign. VI C 20a, list 39b.

1. { Aj, šťastná by - la chví - le, v ra - dost změnil se žal, že v nedalekém ča - se při - jde k ná - ro - da spá - se Kri - stus, slí - be - ný král.
2. Nuž, vzdejme díky Pánu, spásy nastal nám čas, v říši nadehvězdých stanú chvály zaplesej hlas; neb světu z Panny čisté přijde Spasitel jistě, aby vykoupil nás.

2. Nuž, vzdejme díky Pánu, spásy nastal nám čas,
v říši nadehvězdých stanú chvály zaplesej hlas;
neb světu z Panny čisté přijde Spasitel jistě,
aby vykoupil nás.

Obětování. — Bůh Syna svého.

Při kyrie rorátů na čtvrtěk: „Snažme se k tomu“; též v úterý: „Z hvězdy vyšlo slunce“ T. IV.

1. Bůh Syna svého poslal jediné - ho sne - be - ské vý - še, do po - zemské ří - še, své - mu li - du ne - hod - né - mu.
2. Za na - še hří - chy Vý - ku - pi - tel ti - chý vo - bět dal se - be, a - by li - demne - be vrá - til, kte - ré A - dam z trá - vil.

Sanktus. — Králi nebes výsostí.

V próze rorátů na čtvrtěk: „Králi vši šlechtnosti“; též při „Factor caeli et terrae“ v Sedlčanském k., list 119a.

1. Krá - li ne - bes vý - so - stí, ště - drý dár - ce mi - lo - stí, — od - vrať mo - cí svou du - cha zlé - ho

vnu - ku - ti — ka - ždou žá - dost zlou!

Dej, ať vši - chni svrouco - stí

te - be, Bo - ha své - ho, ctí!

2. Jezu Kriste mileny. Boží Synu vtelený, Spasiteli náš,
který v nebi s Otcem svým trůn své slávy máš,
rač nás rukou milostnou vésti šťastně v říši svou!

3. Bůh náš, Otec vznesený, jeho Syn i mileny, spolu svatý Duch,
ve Trojici jediný, nerozdílný Bůh,
svatý, svatý, svatý Pán věčně budiz uctíván!

Po pozdvihování. — Což byl Adam ztratil.

Při kyrie na čtvrtěk: „Což byl Adam ztratil skrz jabka jedeni? Jako „O králi Matyášovi? Podobně „Ztravas císařovno“ v lat. k. Jistebnickém, list 219a. T. III.

1. Což byl A - dam ztra - til kdys vrá - ji hří - chem svým, Je - zíš Kri - stus vrá - til

zas dě - tem E - vi - nym, z Pan - ny ōi - sté zro - zen byv di - vem ta - jem - ným.

2. S nebe dolů stoupil a nesl světa kříž,
trpěl mnohé hany a smrti strast a tíž,
vyšel z hrobu slavně, tak zkazil smrti říš.

3. Nyní v nebes slávě, hle, s Otcem přebýváš,
nade všemi tvory trůn moci věčné máš,
Jezu Kriste, králi, ó Mesiáši náš!

Agnus. — Aj, vykveť nám prut Arona.

Při kyrie rorátů na čtvrtěk: „Vykvetla hál Aronova? Jako „Aron virga floruit“ a „Virgo felix et serena“ ve Franusové kancionále z r. 1505, list 294b a 263b. T. IV.

1. Aj, vy - kveť nám prut A - ro - na, když svě - tu zro - du Ju - do - va byl kspá - se Kri - stus dán.

2. Duch zlý je slavně přemožen,
a světu vzešel spásy den,
zpěv zní dnes z rajských bran.

3. Ó Kriste, z Panny zrozený,
jenž mír všem dáváš blažený,
tys slávy věčné Pán!

Přijímání.— V čem je základ věčné spásy.

Při kyrie rorátů na čtvrtěk: „V čemž spasení založeno“; též při „Imperatrix gloriosa plena laudum titulis“ ve Vyšehradském rkpe asi z r. 1450, list 48b. Z. I.

1. V čem je zá-klad věč-né spá - sy, zje-vil li-dem Kri - stus Pán,
pro-tož plň vždy je - ho zá - kon kterýž s ne-be nám byl dán, a - by to - bě Kri - stus chvá - lu jed - nou vzdal,

Musical score for the first part of the Kyrie. It consists of a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment (bass clef). The key signature has one sharp (F#) and the time signature is 2/4. The melody is simple and homophonic, with the piano accompaniment providing a steady harmonic support.

že jsi na své skut - ky pil - ně po - zor dá - val, v je - ho pra - vdě věr - ně stál.

Musical score for the second part of the Kyrie. It continues the vocal line and piano accompaniment from the first part. The melody remains simple and homophonic, with the piano accompaniment providing a steady harmonic support.

2. Člověk toužil cestu znáti, jež by vedla k Bohu blíž,
ale jenom pravda Páně vede duši v ráje říš.

Proto snaž se každý, abys Krista znal,
vůli jeho plnil, úctu jemu vzdával
a všech skutků zlých se bál.

3. Kristus základ naší spásy, cesta k Otci bezpečná,
život náš a světlo naše, radost, touha jediná.

Kéž i srdce naše jemu věrna jsou,
by je v této době ve svatyni vzácnou
přítomností změnil svou.

Závěr.— Velebí má duše.

Při aleluja rorátů ve čtvrtěk. Slova jsou výkladem chvalo zpěvu mariánského „Magnificat“:

Musical score for the conclusion of the Kyrie. It features a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment (bass clef). The key signature has two sharps (F# and C#) and the time signature is 2/4. The melody is more melodic and expressive, with the piano accompaniment providing a steady harmonic support.

jenž - to dnes vý - so - sti shlé - dl ke své dív - ce po - kor - né - ho srd - ce, v lás - ce a mi - lo - sti.

2. Aj, již od té chvíle zástupy národů
v neustálé chvále po světa obvodu
slavíjí mne budou, dívku Páně chudou,
v radostném závodu.

3. Veliké mi věci Hospodin učinil,
Pán můj nejvyšší svatý ve mně si zalíbil.
Duši bohobojné dary nebes hojně
od věků připravil.

4. Ramenem své moci pyšné On rozptýlil,
sesadil i mocné, snižené povýšil.
Nasycuje lačné, bohatce však prázdné
od sebe propustil.

5. V lásce své se ujal národa svatého,
pamětliv jsa slibu praotcům daného,
z Judova že rodu přijde spása lidu
od Boha věčného.

Roráty v pátek.

Introit. Chorál.

Ant. Pa - tri - ar - cho - vé sva - tí, A - bra - ham i ji - ní mu - ži po - bož - ní, Bo - hu mi - lí, ctnost - mi do - brý - mi,

pří - klad - ný - mi ve svém ži - vo - tě se skvě - lí; po své smr - ti vši - chni do tem - no - stí šli,

v tem - no - stech pak vo - la - li a svě - tlo spá - sy u - zřít zá - da - li.

Ž. Když po - stvo - ře - ní svě - ta mno - ho let pře - šlo, — teh - dy — to dra - hé svě - tlo ot - cům v tem - nostech zkve - tlo —

a skr - ze ži - vot ěi - sté Pan - ny Ma - ri - e na svět jest vze - šlo. Slá - va Ot - ci i Sy - nu i Du - chu sva - té - mu,

ja - kož by - la na po - čá - tku, bu - diž ny - ní i vždy - eky, — až na vě - ky — vě - kův. A - men.

Kyrie.— Všichni praví milovníci Boží.

Při introitu rorotů na pátek: „Všichni praví Boží milovníci“; též při „Stabat mater“ Jako „Náš milý Bože, taříčku s nebe“ *T. Z.*

1. Všichni pra-ví mi-lo-vní-ci Bo-ží Bo-hu své-mu v ka-jíc-no-sti slou-ží v ad-ven-tu mi-lo-sti-vý čas.

2. Spolu slaví v upomínce věčné příchod Krista, který v lásce věčné žádal si vykoupiti nás.

3. K němu zdávna prorokové lkali, spásu světa viděti si přáli, k Pánu zněl touhy jejich hlas.

4. Nebes vládce slyšel jejich hlasy, poslal na svět Slovo věčné spasy s výsosti v zaslíbený čas.

Graduale.— Otče, slyš synů svých.

Při kyrie na pátek v rorotínku královéhradeckém z. r. 1581, list 173b. „Otče nebeský pro zásluhy syna“ Tež při rorotíních písničkách: „Utěšiteli slavný“, „Maria Panno“; při „Ave, genitrix“ v Sedčanském k., list 171a.

1. Ot-če, slyš sy-nů svých hla-sy pro-seb-né pro mu-ky Kri-sto-vy, rá-ny je-ho
2. A-men pěj ra-dost-né, všech-no stvo-ře-ní, Bůh Sy-na po-slal nám, by-chom do-šli

bo-lest-né dej du-ši mi-lost svou, za niž se-be Spa-si-tel dal vo-bět kr-va-vou.
spa-se-ní, buď Ot-ci, Sy-nu čest, spo-lu Du-chu sva-té-mu, jenž vždy jim ro-ven jest.

Evangelium. — Veliká je dobrota.

Při kyrie rorátů na pátek: „Ó dobroto veliká“ Jako „Umučení našeho Pána milostného.“ T. Z.

1. Vě - li - ká je do - bro - ta la - ska - vé - ho Ot - ce, kte - rý vrá - ji li - dem byl mi - lo - srd - ný soud - ce;
2. Zá - ko - na když ne - dba - li, při - ká - zá - ní je - ho, ve smrt věč - nou u - pa - dli, pod moc du - cha zlé - ho

- vi - da je - jich lí - tost, žal, slo - vem lá - sky v lid - ným spá - sy den jim zvě - sto - val, za - hy - nou - ti ne - dal svým věr - ným.
A - le On je po - tě - šil v bí - dě je - jich těž - ké, spá - su po - slat za - slí - bil li - dem hříšným vlás - ce své vel - ké.

Obětování. — Pějme píseň radostnou.

Při aleluja rorátů na pátek: „Sladkou píseň radostnou“; též v Šamotulském k. S. I při písni: „Probuď se v mysli věrný“

1. Pěj - me pí - seň ra - dos - tnou v tu - to do - bu mi - lost - nou, vzdej - me dík Kri - stu, Pá - nu své - mu!

2. Kristus, slávy věčné král,
pro nás snášel bídu, žal,
vzdejme dík Kristu, Pánu svému!

3. Vydal tělo, duši svou
na smrt kříže bolestnou,
vzdejme dík Kristu, Pánu svému!

Sanktus.— Kristus syny zvolené.

Při introitu rorátů na pátek: „Kristus své vyvolené.“ Též při „Olim te virentibus“ v mus. graduálu z r. 1512, sign. XIII A 2, list 166b. *T. I.*

1. Kri-stus sy - ny zvo - le - né z hří - chu vše - ho ob - myl kr - ví svo - jí pře - dra - hou, kte - rou za nás vy - lil.

2. Svatý, svatý, zpívejme, Pánu světa všeho, pro - me, ať nás dovede do království svého.

3. Bychom v jeho království účastenství měli, s an - děly a svatými chválu jemu pěli.

Po pozdvihování.— Duše naše Boha chval.

Při próze na pátek: „Radujme se společně“ jako „Pane Bože, dejž poznati.“ Slova též v bratrském k. z r. 1501 a v Šamotulském k. O XVIII („Radujme se vždy společně“) br. Matěje Kunvaldského. *T. I.*

1. Du - še na - še Bo - ha chval, sla - ven buď vždy ne - bes mocný král, Tvůrce svě - ta, O - tec Bůh, je - ho Syn i pře - sva - tý Duch!
2. Kte - rýž v ten - to sva - tý čas rá - čil o - pět o - bla - ži - tí nás, všechny k sobě v lá - sce zve, svě - tu ne - se spa - se - ní své.

Agnus.— Ty jsi dárce nebes síly.

Při kyrie na pátek: „Kriste, tys naše lékařství.“ Nota pěkná Jana Tábořského. Též při roatních písničkách na středu: „Jakož jest Bůh krále“; „Jasně slunce“; při „In hac die decantemus.“ *T. I.*

1. Ty jsi dár - ce ne - bes sí - ly, lé - kař du - še mi - lý, to - bě chvá - lu ne - bes zpí - vá říš, Bo - že skry - tý, jenž tu s ná - mi dlíš!
2. Od - pusť li - du své - mu hří - chy, Je - zu Kri - ste ti - chý, v du - ši při - prav so - bě či - stý chrám, světlem lá - sky na - plň du - ši nám!

Přijímání. — Bože věčný, Duše svatý.

Při kyrie roziatí na pátek: „Milý Pane, Duše svatý:“ Jako „Svatý Lukáš o tom píše“

1. Bo - že věč - ný, Du - še sva - tý, v da - rech hoj - ný, pře - bo - ha - tý,

Ot - cí, Sy - nu ro - ven mo - cí, při - spěj nám svou po - mo - cí!

2. Byl jsi s námi v bídě, zmatku,
těšil, silil od počátku,
k sobě lidstvo vládně volal,
spásu jemu sliboval.

3. Počat z tebe, zrozen z Panny,
Ježíš Kristus požehnaný,
jenž nám pokrm s nebe dává
a zde skrytě zůstává.

Závěr. — Poděkujmež nebeskému Otci.

Při aleluja na pátek. Též při písni arcibiskupa z Jenšteina „Mittitur archangelus“ o Zvěstování Panny Marie ze 14 stol. *T. II.*

1. Po - dě - kuj - mež ne - be - ské - mu Ot - cí, Sy - nu je - ho, jenž mu ro - ven mo - cí,

spo - lu s ním i Du - chu stej - né slá - vy, troj - je - di - ný chvá - len Bůh buď pra - vý!

2. Kristus chtěje smýti světa hříchy,
néstí tresty lidské zloby, pýchy,
rovným nám se podle těla stává,
sebe sama v obět Otci dává.

3. Jezu, slyš nás v této svaté chvíli,
milost tvá ať duši naši sílí,
žehnej nám a sešli pokoj stálý,
v nebi dej, ať duch náš tebe chválí!

Roráty v sobotu.

Introit. Choral.

Ant. Ro - su dej - te, ne - be - sa, a tou svažš sr - dce lid - ská, ó věc - ná mou - dro - sti bož - ská; — u - slyš ú - pě - ní,

zde na ze - mi, te - bež vzý - vá vše stvo - ře - ní! Pa - ne Bo - že, u - čin' sná - mi mi - lost' svou,

sprost nás za - lu, trá - pe - ní, u - děl du - ši spa - se - ní pro ta - jem - né své pře - sva - té vtě - le - ní!

Ž. Přij - miž ro - su ne - be - skou, ó ží - zni - vá ze - mě, — srd - ce zkrou - še - ná

přij - mě - těž mi - lost Spa - si - te - le své - ho! Slá - va Ot - ci i

Sy - nu i Du - chu sva - té - mu, — ja - kož by - la na po - čá - tku,

bu - diž ny - ní i vždy - cky, — až — na — vě - ky vě - kův. A - men.

Kyrie.— Nebe rosu vydalo.

Při introitu na sobotu: „Nebesa rosu dala.“ Častý nářev v rovátech v neděli, ve středu, ve čtvrtek a v sobotu. *T. J.*

1. Ne - be ro - su vy - da - lo a ple - sá ce - lá zem, spá - sa lid - stvu

slí - be - ná dnes dá - na nám je všem. — Buď Pá - nu vě - čná čest!

2. Kristus, světa Spasitel,
všech tvorů mocný Pán,
z Panny divem narozen,
byl lidstvu s nebe dán.
Buď Pánu věčná čest!

3. Slávu Otec opustil
a rovným se nám stal,
s námi stále býti chtěl,
jenž všech je světů král.
Buď Pánu věčná čest!

4. Snašel naše neduhy
a bolů mnohých žal,
aby Otec smířený
všem spásy věčné přál.
Buď Pánu věčná čest!

5. Kristus nás tak miloval
a nesl žalů tíž,
bránu ráje otevřel
a v slávy vesel íř.
Buď Pánu věčná čest!

Gloria.- Tvorstvo všechno Boha Otce vděčně chval.

Při kyrie rorátů sobotních: „Bůh Otec ráčil!“ též v rorátech nedělních: „Ó přestátná hodina!“

1. Tvor - stvo vše - chno Bo - ha Ot - ce vděč - ně chval, Sy - na své - ho je - di - né - ho svě - tu dal;

spá - sy den se na pl - níl, Kri - stus na zem se - stou - pil, me - zi ná - mi stá - nek si zvo - líl.

2. Uvaž křesťan lásky zázrak, jenž se stal,
tělo naše přijal světa všeho král,
slávu jemu zpívejme,
příchod jeho vítějme,
Pánu svému v úctě se klaňme!

Graduale.- Rosu s hůry.

Při introitu na sobotu: „Rosu dejte nebesa již.“ Jako „Krali Kristu, Bohu Otci!“ tyž nápěv při „Regi regum domini“ v Sedčanském kancionale. *T. I.*

1. Ro - su s hů - ry vy - dej, ne - be, ze - mi zpra - hlé, od - vrať od nás, vě - čný Bo - že, sou - du své - ho tre - sty ná - hlé.

2. Pro hřích lidstva vydal v zkázu všechno živé,
zachoval však Noemovy syny všechny spravedlivé.

4. Zákon Páně v srdci věrném zachovává,
Bohu svému slovem, skutkem úctu, čest a chválu vzdává.

3. Blaze tomu, kdo se všeho hříchu chrání,
spravedlivě v světě žije, Bohu slouží bez ustání.

5. Jezu Kriste, Bože lásky neskonalé,
naplň duši lidu svého světlem lásky dokonalé!

6. Račiz, Pane, srdci dáti lítost pravou,
odpuť hřích a viny naše, oblaž duši nebes slávou!

Evangelium.- Zdána Bůh co uložil.

V próze na sobotu: „Což Bůh zdávna uložil“ Jako „Eiško milá, srděčná“ z 15. stol. Částý nápěv v rorátech. *T. I.*

1. Zdá - vna Bůh co u - lo - žil v své ra - dě ta - jem - né, mi - lost je - ho zje vi - la dnes Pan - ně zvo - le - né.

2. Poslal v město Nazaret
hle, svého anděla,
jasem slávy nebeské,
se země zaskvěla.

3. V bázní Panna Maria
se před ním skláněla,
neboť slova předivná
to jistě slyšela.

4. Požehnal ti nad jiné
naš Bůh a Stvořitel,
v tobě stánek vyvolí
všech lidí Spasitel.

5. Nestrachuj se, Maria,
jak vše to může být,
věz, že mocný nebes Pán
vše může učinit!

Obětování.- Zdráva budiž, Maria.

Při aleluja na sobotu: „Zdráva, plna milosti“ Částý nápěv v rorátech. *T. I.*

1. Zdrá - va bu - diž, Ma - ri - a, Pán je ste - bou s vý - so - sti, me - zi vše - mi že - na - mi ty jsi pl - na mi - lo - sti.

2. Budeš matkou blaženou
Jezu Krista milého,
Synem Božím bude slout
plod života čistého.

3. S bázní svatou přijala
Panna zvěsti andělské:
Staň se, děla pokorné,
podle vůle nebeské!

Sanktus.- Nejmocnější Bože Otče.

Sanktus na sobotu z rovátníku v Novém Hradci Králové z r. 1581, list 218a. Nápěv, původně chorální k latinskému sanktus, mensurován v čes. rkpěch na př. v Sedčanském k., list 112a.

Nej - moc - něj - ší Bo - že Ot - če, vždy - cky sva - tý, nej - mou - dře - jší Sy - nu Bo - ží sva - tý,

nej - do - bro - tí - věj - ší Tě - ši - te - li, v da - řích hoj - ný, pů - vod - ce pra - vdy, Du - še sva - tý! Ho - spo - dín jsi

Bůh zá - stu - pň, pl - na jsou ne - be - sa vše - chna i ze - mě tvé cti, slá - vy, bla - ze je to - mu, kdož tě chvá - lí.

Po pozdvihování.— Požehnaný, Jezu Kriste, dobrý!

Benedíktus na sobotu z rožátníku v Novém Hradci Králové z r. 1581, list 218b. Pokračování předešlého.

Po - že - hna - ný, Je - zu Kri - ste do - brý, pro - se - né hla - sy vne - bi jsi sly - šel,

v smr - tel - ném tě - le na svět jsi při - šel k spá - se tvo - řů svých. Jenžs byl po - slán svě - ta smí - řit hřích,

na - plň všech zá - dost, du - ši dej mi - lost, vne - bi pak ra - dost, u - veď ji v brá - ny sí - del věč - ných!

Agnus.— Beránku Boží, Ježíši Kriste.

Agnus na sobotu z rorátníku v Novém Hradci Králové z r. 1581, list 219b. Pokračování předešlého.

Be-rán - ku Bo - ží, Je - ží - ši Kri - ste, Spa - si - te - li náš, je - ň - to jsi sňal hří - chy svě - ta ce - lé - ho,

vě - ří - me pe - vně, dou - fá - me sil - ně, pro - sí - me te - be, smi - luj se, Kri - ste, Bo - že náš!

Přijímání.— Vítej, milý Jezu Kriste.

V próze rorátí sobotních. Počátek textu ze 14. stol. v ríkpe univ. knih. v Praze, sign. XVII F 30. T. VII.

Ví - tej, mi - lý Je - zu Kri - ste, je - ň ses vtě - lil v Pan - ně či - sté,

a - bys na - še vi - ny, Bo - že lás - ky pl - ný, ob - myl a shla - dil.

2. Tvůrce mocný světa všeho
poslal Syna jediného,
aby věčné žili,
kdož mu věrní byli,
v království jeho.

3. Odřekněm se nepravosti,
hříhů všech a hněvu, zlosti,
žijme vždycky střídme,
spravedlivě, mírně
v lásce a ctnosti!

4. V naději a víře pevné
čekej každý slávy zjevné
Boha velikého,
Spasitele svého,
Ježíše Krista!

5. Rovně s Duchem slávou,
moci nebeskému svému Otci,
v těle přijde s nebe,
aby vydal sebe
za hříchy naše.

6. Synu Boží, Jezu Kriste,
věčný dárci spásy jisté,
jediná jsi cesta
do věčného města
pro syny lidské.

7. Ty jsi láska, pravda věčná,
naděj naše nekoněčná,
kdož tě, Pána svého,
zapře milostného,
běda mu bude.

8. Jezu Kriste, rač nám dáti,
bychom tebe mohli znáti,
tebe vždycky ctíli,
věrní tobě býti.
Dej to Bůh! Amen.

Závěr. - Aj, já dívka nejnížší.

V próze na sobotu: „Aj, já vece pokorná.“ Nápěv částým v rorátech, též při „Virginis nunc filium“ v Sedlčanském kancionále, list 132b.

1. { Aj, já dív - ka nej - níž - ší, Pá - na Bo - ha mé - ho, }
{ staň se, du - chu ne - be - ský, po - dle slo - va tvé - ho. } V té - to chví - li ta - jem - né
Kri - stus ne - be - ský Pán, po - čat z Pan - ny pře - či - sté, k spá - se svě - tu byl dán.

2. Vše ať v písni radostné díky Otci vzdává,
Syna jeho s anděly ctíti neustává!
Jezu Kriste vtělený, vítěj v pozemský kraj,
láska tvoje vrátila lidstvu nebeský ráj.